

het publiek werd opengesteld het huis moest verdwijnen. Op de plaats van het afgebroken huis kwam een koepeltje te staan, dat men er momenteel nog altijd vindt.

Tegenover „Beerschoten” lag nog een hertenkamp, een particuliere liefhebberij van de heer Willink. Niettemin werden er toen reeds wandelaars toegelaten, die dan meteen even doorliepen naar een iets verder gelegen boerderij. Riep men daar „welkom” dan kwam dit woord even later door de echo keurig terug. Deze hertenkamp nu was niet bij het legaat inbegrepen, maar mevrouw Willink bood deze als bijkomend geschenk aan. De tijden, dat men uit de rente van het kapitaal het onderhoud van park en kamp kan bestrijden zijn voorbij. Maar dat na zeventig jaar ieder, die per trein in Driebergen komt als eerste een fraai openbaar park ziet is toch nog steeds aan dat „cadeautje” van 1887 te danken.

LOOIERSTON UIT 15e EEUW?

Bij de restauratie van de walmuren ten noordwesten van de Geertebrug hebben arbeiders aan de Oudegracht een markante vondst gedaan, lezen wij in het dagblad Trouw van 23 augustus 1957. Zij stuitten op de overblijfselen van een houten vat, dat een middellijn van 1.75 meter heeft. Het vat is verder uitgegraven en naar de werkplaats van de afdeling Monumentenzorg van Openbare Werken aan de Lange Nieuwstraat vervoerd. Daar zal verder worden gezien, met welke een relik men hier te doen heeft.

De voorlopige veronderstelling is dat men hier een oude leerlooierston uit de 16e of 17e eeuw heeft gevonden. Dit vermoeden wordt bevestigd door het feit dat de ton met de kop onder de werfmuur zat. De werfmuur is in de 18e eeuw gebouwd. Een wijnvat zou ook de resten van groter geheel achtergelaten hebben.

Het is de vraag of de vondst geconserveerd kan worden. Oud hout dat zo lang onder de grond heeft gezeten, is verzadigd met water en daarom moeilijk houdbaar.

FEESTJE IN MONTFOORT

Nu er restauratieplannen bestaan voor de oude kerktoren te Montfoort, geeft de Woerdense Courant van 6 september 1957 wat historische bijzonderheden over de toren. In 1629 brandde hij af.

Toen kerk en toren vijf jaar later in oude luister verreezen waren, werd er ten huize van de kastelein Hendrik Jansz. Schilthouwer een gezellige bijeenkomst gehouden, bericht de Woerdense Crt. De kerkmeesters en timmerlieden met hunne huisvrouwen, zomede de koster, de laatste waarschijnlijk als schenker, kregen een diner en zijn daarna nog wat blijven „plakken”. Als stuk van overtuiging laten wij hier volgen de declaratie van de gezellige bijeenkomst:

„Den 28sten Maij 1634 hier geweest ten huysse van my ondergeteeckende, als wanneer verteert wierden 't geene de gecommiteerden (gevolmachtigden) en de Kerckmeesteren belooft hadden de Timmerlieden, die de Cap van de Kerck gemaect hadden, om haer eens te trakteenen.

20 so gecommiteerden als kerckmeesteren en timmerlieden met huysvrouwen, te weten: van de timmerlieden yder 24 stuyvers;

noch voor de maeltijt	24.0.0.
de Coster en de Bode yder 12 st.	1.4.0.
27 Cannen Wijn	22.4.0.
18 vaeten Bier	6.6.0.
somme	53.14.0.

DE VECHTBRUG IN BREUKELEN

In „Berichten en Beschouwingen” van de A.N.W.B., februari 1957, lezen wij: Sommige gemeenten bezitten nog van die intieme houten ophaalbruggen, die een schoonheid bezitten, welke ongaarne gemist zou worden door een ieder, die hiervoor oog heeft. De tijd schrijdt evenwel verder en soms moet zo'n brug afgebroken

worden, omdat de omstandigheden dit vereisen. Algeheel verval kan de reden zijn, doch ook de noodzaak om ten behoeve van het verkeer een moderne brug te moeten bouwen.

Indien de behoeften van het verkeer slechts een min of meer ondergeschikte rol spelen kan met behoud van de schoonheid van een oudhollandse ophaalbrug een succesvol compromis tussen het oude karakter en de moderne behoefte worden verkregen.

Als voorbeeld van een dergelijk resultaat mogen wij verwijzen naar de vernieuwde ophaalbrug over de Vecht te Breukelen. Het bestuur van deze gemeente voelde de wenselijkheid om de oude sfeer zoveel mogelijk intact te houden. Over de constructie en de vorm van deze brug hebben verschillende instanties hun licht laten schijnen, o.a. de Commissie tot het behoud van de schoonheid van de Vechtstreek. Het resultaat is onzes inziens een groot succes en verdient zeker in voorkomende gevallen navolging.

ACHTERSTALLIGE AANKONDIGINGEN

(Vervolg)

W. F. Grevenstuk, Het dorp Ter Aa en omgeving in vroeger eeuwen. In: Jaarb. Niftarlake 1947, 76–86.

W. H. Koomans, Abcouder paardenmarkt. In: Jaarb. Niftarlake 1946, 9–14.

Dez., Inval der Pruisen in Abcoude. In: Jaarb. Niftarlake 1946, 19–21.

Dez., Abcoude en omgeving. In: Jaarb. Niftarlake 1951, blz. 15–39.

Abcoude. — Botshol. — Stoppelaarsbrug. — Voetangelweg. — Abcouder Meer. — Kerkbrug. — Aasdom. — Dertiende penning.

Dez., Oude Koopbrieven uit Abcoude. In: Jaarb. Niftarlake 1953, blz. 1–6.

J. M. J. Waterkamp, Een rouw- of begrafenisschild in de R.K. Kerk van Abcoude. In: Jaarb. Niftarlake 1949, blz. 20–23.

Dez., Het koorkapschild te Abcoude. In: Jaarb. Niftarlake 1950, blz. 11–14.

Wordt niet vermeld in het proefschrift van B. Jansen, Laat-gotisch borduurwerk (1948).

A. W. van de Bunt, Kerk en staat tijdens de Republiek. In: Historia 1950, blz. 25–31.

Heerlijkheid Amerongen. Godart Adriaan van Reede.

M. P. Beelaerts van Blokland, Amersfortiana. In: Tijdschr. van het Kon. Nederl. Aardrijkskundig Genootschap, 2e dl. 65, 1948, blz. 291–316.

- I. De naam Amersfoort. II Het ontstaan van Amersfoort. 1. De Hof te A. — De heren van A. — A. en omgeving. — De grenzen van de gemeente. — De loop van de Eem. — A. als strategisch punt. 2. Het kloostergebied van Hohorst. 3. Hoogland. III. Wegen in en om Amersfoort. Aantekeningen. Met 3 kaarten (waarvan 2 na blz. 436).